

M^a del Valle Macias González

Esriptora

Sonia Olivares Merinos

Il·lustracions Cristina Persiani



on són ?
les dones?
targarines

On són les dones?

t a r g a r i n e s ■

On són les dones targarines? és un projecte que vol donar a conèixer dones de Tàrrrega que, tot i haver tingut una vida professional i personal plena d'èxits, s'han mantingut en l'anonimat. Aquesta col·lecció vol reconèixer-ne els mèrits i compartir les seves històries.

M^{ra} del Valle Macias González

Escritora



Écija, 12/07/1941

Va aprendre a llegir i escriure de gran al matricular-se, un cop jubilada, a l'Escola d'Adults de Tàrrega. Filla de Maria Celia González Tirado i Juan Antonio Macías Guzmán. Es va casar l'any 1968 amb en Paulino González Zafra i van tenir una filla, Núria. A principis de la dècada dels seixanta, la seva família decidí marxar de la terra d'origen, Andalusia, i emigrar a Catalunya i arribaren a Tàrrega.

Valle va treballar ajudant la família, anant a servir a cases particulars, establiments hotelers i restaurants.

Arran del seu aprenentatge a l'Escola d'Adults, començà a escriure una història cada dia al llarg de quinze anys i acabà publicant el llibre *Historias de cada día*, i un segon llibre dedicat al seu net Marc, *El cariño es el silencio*.

Maria

del Valle

Macias

González

Us sona aquella frase que diu «voler és poder»?

De vegades les coses més senzilles poden amagar històries inesperades, i persones EXTRAORDINÀRIES.

Aquesta és la història de la Valle, una persona amb una vida senzilla, però plena de força. Per poder explicar-vos la seva història, haurèm de fer un salt a una altra època. Ens traslladarem més o menys uns vuitanta anys endarrere.

A una època en què es vivia ben diferent d'ara. Malauradament, s'havia patit una guerra, que feia molt poc que havia acabat, i tot era molt complicat, com passa sempre que esclata una guerra.

No existia Internet, ni ordinadors, ni tele, ni telèfons!

Molts nens i nenes no podien anar a l'escola, ni tenir gaires joguines, i alguns havien de començar a treballar ben aviat.

A uns mil quilòmetres de Tàrrega trobem Écija. Una bonica ciutat sevillana.



I aquí, el 12 de juliol de l'any 1941, va néixer la Valle. Era la quarta de cinc germans i, juntament amb el seu pare i la seva mare, vivien al camp.



Duien una vida senzilla, i com la majoria de gent es dedicaven a les feines de pagès. Però cada cop es feia més difícil poder viure'n, hi havia una sequera que perjudicava els conreus i molta pobresa a causa del període de guerra que havia assolat el país. Per això la família de la Valle, com moltes altres famílies, va haver de marxar del poble a la ciutat buscant una vida millor.

No va anar mai a l'escola, però li hauria agradat molt poder-hi anar. Perquè abans no tots els nens i nenes tenien l'oportunitat d'anar a l'escola, de vegades els pares necessitaven que donessin un cop de mà a casa.

La Valle era una d'aquestes nenes. Portava els animals a pasturar pels camps, i passava una mica de por, perquè algun cop sortia alguna serp pel camí i li donava un bon ensurt. Ella veia com passaven autocars plens de nens i nenes que anaven a l'escola, o que anaven d'excursió, i li feia molta pena perquè hagués volgut estar entre elles, en lloc de fer-se càrrec del menjar dels animals.



I així va anar creixent, amb el desig de ser com qualsevol nena de la seva edat, poder anar a l'escola, tenir joguines, continuar estudiant quan es fes gran, però això no va poder ser. Amb catorze anys es va posar a treballar, que era el que feien la majoria de nois i noies joves de famílies que no tenien diners. Començà servint en una casa, com a noia de fer feines, que en diem ara. Era un treball per al qual no es requerien estudis.

Però ella tenia un somni: volia aprendre a llegir i escriure, per poder **ESCRIURE UN LLIBRE**.



A principis de la dècada dels seixanta, la Vallé i la seva família van haver de marxar d'Andalusia. Aleshores moltes persones d'allí van deixar la seva terra per anar-se'n a Catalunya. Van haver d'emigrar. Sabeu què vol dir emigrar? Vol dir abandonar la terra on has nascut i vius i anar-te'n a altres llocs a viure. Primer van marxar els seus germans més grans, l'Antonio i el José. Després el seu pare, que es deia Juan Antonio, a qui la Vallé admirava moltíssim. Amb el pare van marxar també la seva germana Concepció i el seu germà petit Manuel. El viatge l'havien de fer per separat, perquè era més fàcil que primer marxessin alguns membres de la família i, un cop trobessin feina i un lloc per viure, hi anés la resta. I finalment partiren ella i la seva mare Maria Celia.

Van marxar en tren. Si us mireu un mapa, veureu que era un tren que creuava el territori pràcticament de punta a punta. I allà teniu la Vallé i la seva mare, amb les seves poques possessions, en un tren ben atapeït. Hi havia persones fins i tot als passadissos, tot el tren estava ocupat pels passatgers i els equipatges, fins a l'últim racó.



Era un viatge llarg, i una mica trist, Havien de fer diferents parades a diverses ciutats, abans d'arribar al seu destí. S'hi barrejaven moltes olors diferents en aquells vagons, converses, històries, plors, riures. La Vallé sentia el xiu-xiu de les converses de fons, però no hi parava atenció, estava capficada en els seus propis pensaments. Mentre mirava per la finestra, feien el viatge en silenci amb la seva mare. Li feia molta pena marxar del poble, allà hi deixava tot el que havia conegut durant els seus dinou anys de vida, però tenia l'esperança de conèixer un nou lloc, noves amistats i, sobretot, de retrobar-se amb el pare i els germans.



l va arribar a Tàrrega el 8 de setembre de l'any 1960, el dia del seu sant i de la Festa Major targarina.

Tàrrega era molt diferent del seu poble, les olors, el menjar, la llengua i el paisatge, tot era diferent.

Ella no ho sabia, però a Tàrrega parlaven català, així que a la dificultat de no saber llegir ni escriure, ara s'hi sumava un altre repte: aprendre una nova llengua. No va ser una tasca fàcil, però si una cosa tenia la Valle, era que li agradava molt aprendre i s'hi esforçava moltíssim, i a poc a poc va anar aprenent la nova llengua.

També va començar a treballar, servint en una casa de Tàrrega, d'això ella ja en sabia molt, perquè era la mateixa feina que feia a Andalusia. Treballava cada dia, fins i tot els diumenges. I quan tenia festa, anava al cinema, a ballar o a passejar amb les seves amigues.

Però durant aquells anys la mateixa idea sempre l'acompanyava: volia aprendre a escriure, aquesta era la seva fita.



A poc a poc es va anar fent gran. Va conèixer el Paulino i s'hi va casar. Van tenir una filla, la Núria. Va continuar la seva nova vida targarina, fins que de mica en mica es va anar convertint en el que ella en diu una andalusa-catalana.





Va treballar molt perquè la seva filla anés a l'escola i pogués tenir uns estudis, allò que ella sempre havia desitjat i no va poder tenir.

També treballà a la Fonda Espanya i van obrir amb en Paulino el Bar Sant Eloi...

I per fi, un dia quan tenia quaranta-nou anys, si, si, quaranta-nou anys!, va decidir que havia arribat el seu moment i que volia aprendre a escriure i llegir d'una vegada. Va començar a anar a l'Escola d'Adults, on feia redaccions, cal·ligrafia, ortografia i deures.





No us penseu que va ser fàcil, no tenia gaire temps, però quan tothom dormia, ella feia les tasques que li manaven a l'escola i així, a poc a poc, va aprendre a escriure i se sentia molt feliç.

Omplia llibretes i llibretes amb els seus pensaments i les coses que li passaven. Per a ella, l'escriptura era una finestra oberta al món. Es va passar quinze anys de la seva vida escrivint en una llibreta una història diària. Una llibreta darrere l'altra, imagineu-vos escriure una història cada dia durant quinze anys, quantes llibretes pots arribar a omplir!



Jo m'imagino la Valle, en el silenci de les nits, envoltada de llibretes, llibres i paraules.

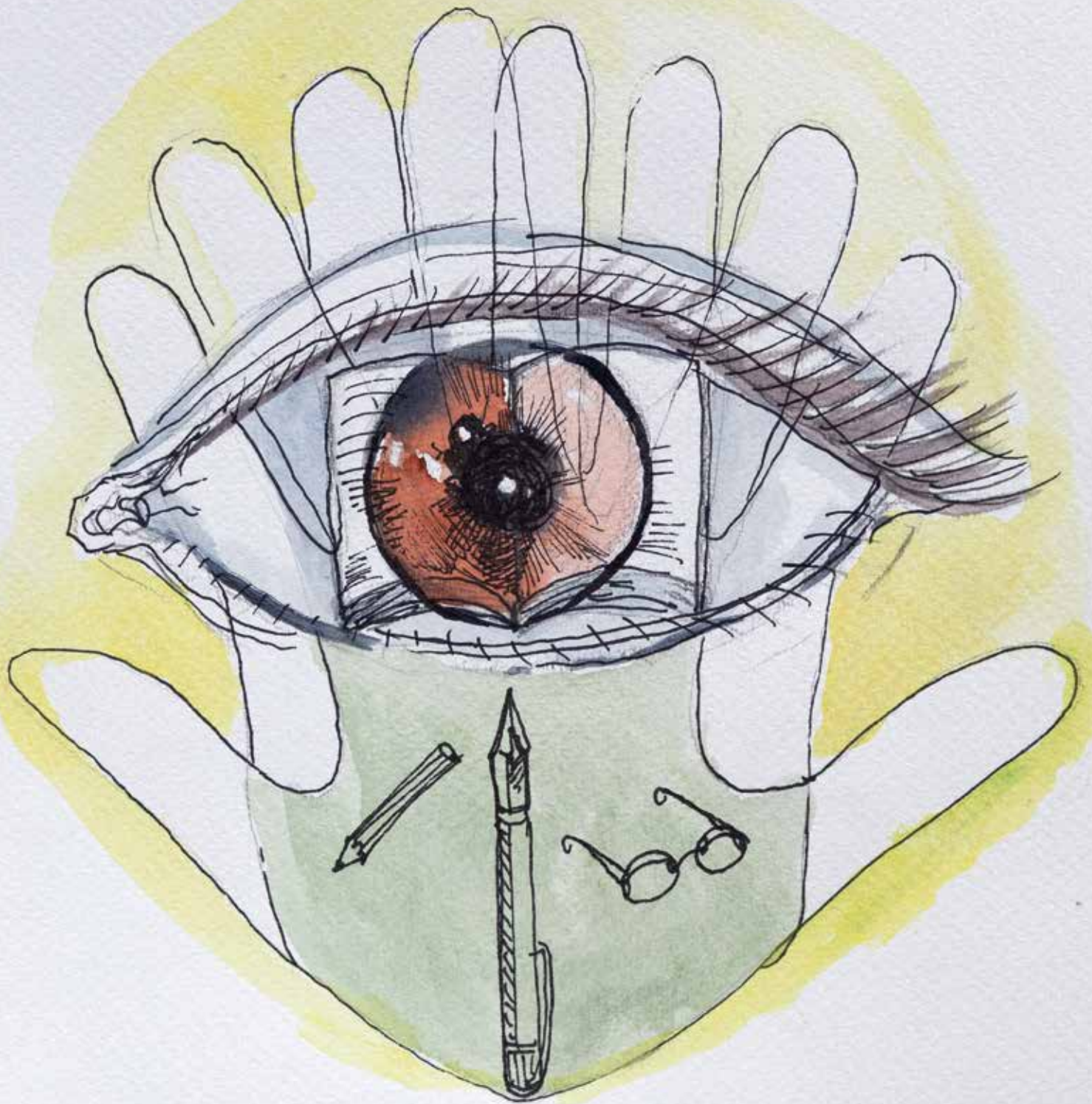
Com que la Valle tenia una ment molt inquieta, a més a més feia de voluntària i ajudava diferents entitats de Tàrraga. Va aprendre informàtica, fotografia i perquè l'ha agafat ja una mica gran, però si no, jo la veig fent d'influenciadora amb el TikTok o l'Instagram; però sí que ha estat, i encara ho és, molt activa a Facebook.

I a la fi, va poder publicar el seu llibre que es titula *Historias de cada día*, i un altre que ha dedicat al seu net Marc, que es diu *El cariño es el silencio*.

I aquesta és la història que us hem volgut portar avui aquí, amb aquest conte.

Una història de superació, una dona que representa les dones d'una generació, la història de moltes àvies i besàvies.

La història d'una nena que tenia un somni, i que no va parar fins que el va poder complir.



Aprenc noves paraules amb la Maria

Analfabet/a. Persona que no sap llegir ni escriure.

Aixovar. Conjunt de roba, tovalloles, llençols i altres coses que els nuvis aporten al matrimoni. Antigament, les noies començaven a preparar-se l'aixovar des de molt joves

Escola d'adults. És una escola on no van infants sinó persones adultes; hi poden estudiar des de cursos per aprendre a llegir i escriure fins a estudis per després anar a la universitat.

Servir. Fer de criat o criada.

Xiu-xiu. Es diu quan una persona parla molt baix perquè els altres no la sentin.



Altres coses interessants

Écija. És un municipi de la província de Sevilla a Andalusia, situat a la riba del riu Genil. Té aproximadament 40.000 habitants. És coneguda com la «Ciutat de les Onze Torres», pels campanars barrocs que s'hi van construir al segle XVII i XVIII.

Fonda Espanya. Establiment hotelier situat davant de l'estació de tren, al carrer Segle XX. Va ser construïda poc després de l'arribada del ferrocarril a la vila. Hi havia, a més de cafè i restaurant, una biblioteca, sala-teatre, billars i una petita sala de cinema. Tenia servei de lloguer de carruatges i posteriorment de cotxes de línia per als que s'havien de desplaçar als pobles veïns. L'edifici es va convertir en habitatges els anys 2008-2009. A la llinda d'un finestral hi ha la data de 1862.

M^a del Valle Macias González

© del text Sonia Olivares Merinos

© de les il·lustracions Cristina Persiani

© del disseny i la maquetació Ester Gasol Dea _ Onart fotografia i disseny

© d'aquesta edició Ajuntament de Tàrrega

Correcció d'estil i ortotipogràfica: Albert Lavila Segura

Idea original: Mireia Fontanet Viladot

Coordinació editorial: Mireia Fontanet Viladot

DL L 159-2023

Tàrrega, abril de 2023

Ho edita:



Ajuntament de
Tàrrega

Regidoria de
Polítiques d'Igualtat

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars. Si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra, us podeu adreçar a l'editor.

Titols editats

Alba Güell Roca, mestra i activista cultural

Pilarin Minguell Pont, actriu, periodista i locutora radiofònica

Maria Bernades Guardiola, llevadora

Josefina Vidal Morera, poetessa i política

Olga L. Pijoan, artista plàstica conceptual

Rosina i M. Teresa Pera Güell, llibreteres

Dúnia Llorda Vidal, Il·lustradora i pintora

Palmira Puig Ximénez, Fotògrafa

Maria del Valle Macias González, bloguera i escriptora

Maria del Valle Macias González.

Esriptora

(Écija, 12/07/1941).

Va aprendre a llegir i escriure de gran al matricular-se, un cop jubilada, a l'Escola d'Adults de Tàrrega. Filla de Maria Celia González Tirado i Juan Antonio Macias Guzmán. Es va casar l'any 1968 amb en Paulino González Zafra i van tenir una filla, Núria. A principis de la dècada dels seixanta, la seva família decidi marxar de la terra d'origen, Andalusia, i emigrar a Catalunya i arribaren a Tàrrega.

Valle va treballar ajudant la família, anant a servir a cases particulars, establiments hotelers i restaurants.

*Arran del seu aprenentatge a l'Escola d'Adults, començà a escriure una història cada dia al llarg de quinze anys i acabà publicant el llibre *Historias de cada dia*, i un segon llibre dedicat al seu net Marc, *El cariño es el silencio*.*